

САВЕТ ЕВРОПЕ
ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА
ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ
ПРЕДМЕТ СТАМЕНКОВИЋ ПРОТИВ СРБИЈЕ

(Представка број 30009/15)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

1. март 2022. године

Ова пресуда је коначна, али може бити предмет редакцијских измена.

У предмету Стаменковић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Одбора у саставу:

Jovan Plevski, *председник,*

Branko Lubarda, Diana Sârcu, *судије,*

и Hasan Bakırcı, *заменик секретара одељења,*

Имајући у виду:

представку (број 30009/15) против Републике Србије, коју је Суду по члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Конвенција) поднео 13. јуна 2015. године држављанин Србије, господин Марко Стаменковић, рођен 1989. године, с пребивалиштем у Чачку (у даљем тексту: подносилац представке), кога је заступао господин И. Ђаловић, адвокат из Чачка;

одлуку да се о притужбама у вези са чланом 4. став 1. Протокола број 7 обавести Влада Републике Србије (у даљем тексту: Влада), коју заступа њена заступница, госпођа З. Јадријевић Младар, те прогласи остатак представке неприхватљивом;

Запажања странака;

После већања на затвореној седници 1. фебруара 2022. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПРЕДМЕТ СЛУЧАЈА

1. Представка се односи на притужбу подносиоца представке да му је два пута суђено и да је два пута осуђен за исто дело у вези са инцидентом од 24. маја 2008. године, када је физички напао М.В. испред Спомен-комплекса Кадињача.

2. Општински орган за прекршаје у Ужицу је 14. децембра 2009. године казнио подносиоца представке због нарушавања јавног реда и мира јер је, између осталог, ударио песницом М.В. у главу услед чега је другопоменути пао на земљу. Та одлука је постала правоснажна 2. јануара 2010. године. Више јавно тужилаштво у Ужицу је оптужило подносиоца представке 3. августа 2010. године за кривично дело nanoшење тешких телесних повреда М.В.-у у вези са горе наведеним инцидентом. Подносилац представке је 23. децембра 2011. године оглашен кривим и осуђен на годину и шест месеци затвора. Апелациони суд у Крагујевцу је 17. октобра 2012. потврдио ту пресуду, али му је казну смањено на годину дана затвора. Подносилац представке је против своје две осуђујуће пресуде поднео Уставном суду уставну жалбу, која је одбачена решењем од 16. децембра 2014. године као очигледно неоснована.

3. Подносилац представке се позвао на члан 4. став 1. Протокола број 7 уз Конвенцију.

ОЦЕНА СУДА

4. Суд напомиње да ова жалба није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције нити неприхватљива по било ком другом основу. Стога се мора прогласити прихватљивом.

5. Релевантни критеријуми за применљивост начела *ne bis in idem* наведени су у предмету *Sergey Zolotukhin против Русија* ([ВВ], број 14939/03, ст. 78–84, ЕСЉП 2009) и *А. и Б. против Норвешка* ([ВВ] бр. 24130/11 и 29758/11, ст. 117–134, од 15. новембра 2016. године).

6. Према члану 4. Протокола број 7 уз Конвенцију, Суд мора да утврди да ли су ова два поступка била кривична по природи, да ли су се односили на исте чињенице (*idem*) и да ли је било дуплирања поступка (*bis*).

7. Суд налази – а странке то нису оспориле – да су се оба поступка у овом предмету односила на „кривично” дело у аутономном значењу члана 4. став 1. Протокола број 7 (видети *Миленковић против Србија*, број 50124/13, ст. 31–37, од 1. марта 2016. године у вези са дотичним прекршајем у српском праву).

8. Суд даље примећује да су се и прекршајни и кривични поступак односили на физички напад подносиоца представке на М.В. (наиме, услед удараца песницом у главу због чега је другопоменути пао) истог датума, у исто време и на истом месту. Чињеница да је прекршајна пријава садржала додатни елемент, који је проистекао из истог континуираног насилничког понашања подносиоца представке, није довољан разлог да се утврди да чињенице које су против подносиоца представке у два сета поступака нису биле „суштински исте” (видети случај *Sergey Zolotukhina*, цитиран горе, став 84, и упоредити с предметом *Bashin и Chekunov против Русије*, број 44015/07, став 61, од 14. јануара 2020. године).

9. На крају, Суд примећује да је подносилац представке оптужен 3. августа 2010. године, седам месеци након што је одлука Прекршајног суда постала правоснажна. Стога се поступак никада није водио паралелно. Имајући у виду овај недостатак временског преклапања и углавном независно прикупљање и процену доказа и изрицање санкција, Суд није могао да утврди да је постојала довољно блиска веза у погледу суштине и времена између прекршаја и кривичног поступка у овом предмету да би били компатибилни са *bis* критеријумом из члана 4. став 1. Протокола број 7 (видети предмет *А. и Б. против Норвешке*, цитиран горе, ст. 132–134.).

10. У складу с тим, дошло је до повреде члана 4. став 1. Протокола бр. 7. уз Конвенцију.

ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

11. Подносилац представке није поднео захтев за правичну накнаду. Сходно томе, Суд сматра да нема разлога да му се додели било који износ по том основу.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку прихватљивом;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 4. став 1. Протокола број 7 уз Конвенцију;

Састављено на енглеском и прослеђено у писаном облику 1. марта 2022. године, у складу с чланом 77. ст. 2. и 3. Пословника о раду суда.

Hasan Bakırcı
Заменик секретара Одељења

Jovan Ilievski
Председник

